

TẬP 20

HỒI 198

Chốn Cũ

Thanh Vân Sơn. Thông Thiên Phong. Tổ Sư Từ Đường.
Khu rừng xanh tươi vẫn như ngày trước, rậm rạp và sinh trưởng dồi dào sức sống, sương sớm lảng bãng đang vờ vẩn trong rừng cây, chỗ nào cũng là cành lá ngọn cây, trên bãi cỏ lá hoa, những hạt móc long lanh rung nhè nhẹ trong gió. Nơi xa, trong rừng rậm còn có tiếng tim hót lạnh lốt vui tai vọng tới, nghe tiếng chim càng khiến lòng như trong trẻo thêm, như lạc vào nơi tiên cảnh.

Ở nơi thắng địa nhân gian, đạo gia tiên cảnh này, trên con đường nhỏ trong rừng từ từ xuất hiện một bóng người béo lùn, chính là Điền Bất Dịch.

Không ăn nhập gì với cảnh sắc xinh đẹp xung quanh, khuôn mặt Điền Bất Dịch có vẻ ngưng trọng, đôi mắt nhìn thẳng lên phía trước, biểu tình trên khuôn mặt tỏ rõ tâm sự trĩu nặng. Mà lúc này sau lưng lão không có một ai, cũng lộ ra một chút quái dị, Điền Bất Dịch tuy thân là thủ tọa Đại Trúc Phong, cũng là một trong những người quan trọng nhất của Thanh Vân Môn, nhưng với thân phận của lão mà lén lút đến một nơi trọng địa như Tổ Sư Từ Đường đằng hậu sơn Thông Thiên Phong, hiển nhiên là hết sức kỳ quái.

Trên con đường núi, không có một Thanh Vân đệ tử nào cảnh giới, cả quãng đường đều vắng ngắt vắng ngơ. Trong làn gió nhẹ và tiếng chim hót, Điền Bất Dịch ngoặt vào ngã ba trứ danh đó, dần dần trông thấy mái ngói khí thế hùng vĩ sâu trong khu rừng rậm.

"Coong..."

Không biết là tiếng chuông từ đâu đó phía trước núi đưa tới, ngân nga trên đỉnh núi Thanh Vân.

Tiếng vọng lảng đảng, trôi nổi đó, khiến Điền Bất Dịch lặng lẽ dừng bước, ngoái đầu, nhìn.

Thiên địa cao xanh, trời đúng là xanh đến khôn cùng!

Trong hàng ngàn hàng vạn năm, hình như chưa từng có thay đổi.

Nét mặt Điền Bất Dịch dần dần bình tĩnh lại, đứng trầm mặc một lúc, lại xoay mình, hướng về Tổ Sư Từ Đường bước tiếp.

Dãy bậc đá trải rộng hiện ra trước mắt lão, Tổ Sư Từ Đường vẫn không có gì thay đổi, như một con thú lớn mê mết chìm vào giấc ngủ sâu êm đềm, nằm trong lòng khu rừng sâu. Đại môn của Tổ Sư Từ Đường vẫn mở toang, bên trong vẫn âm u, thậm chí là những đốm nến thơm sâu trong bóng u ám đó, dường như cũng đang ngủ say, tất cả, vẫn yên tĩnh như thế.

Chỉ có điều, bên ngoài Tổ Sư Từ Đường, dưới chân bậc đá, lúc này lại có một nam tử trẻ tuổi đứng đó, lưng quay về phía Điền Bất Dịch. Điền Bất Dịch cau mày, bước qua.

Nghe thấy tiếng bước chân, nam tử trẻ tuổi đó ngạc nhiên, không ngờ lúc này vẫn còn có người đến nơi đây, vội vã xoay mình lại. Điền Bất Dịch đối mặt với nam tử đó, hai người đều sững sờ giây lâu, nam tử trẻ tuổi đó chính là Lâm Kinh Vũ.

Điền Bất Dịch vụt nhớ lại, trước kia đã từng nghe môn hạ đệ tử nói Lâm Kinh Vũ luôn trông nom ở Tổ Sư Từ Đường này, nghe nói là trông nom linh cữu cho một người nào đó, có điều 'người nào đó' là ai, lại hình như không có ai được biết. Có điều Điền Bất Dịch lúc này tự nhiên cũng không có bụng dạ nào mà suy nghĩ việc đó. Quan hệ giữa lão và Lâm Kinh Vũ chẳng tốt đẹp gì cho lắm, hai người nhìn nhau một lúc, không ai lập tức mở lời, không khí có phần gượng gạo.

Cuối cùng là Lâm Kinh Vũ hắng giọng, khẽ hỏi: "Điền sư thúc, sư thúc sao sớm thế này lại đến đây?"

Điền Bất Dịch liếc nhìn y, sau đó ánh mắt lại dời sang khoảng tối trong Tổ Sư Từ Đường: "Ta đến kiểm người. Người sớm thế này đứng bên ngoài từ đường làm gì vậy?"

Lâm Kinh Vũ hơi biến sắc, khuôn mặt như lướt qua một nét cười khổ, liếc vào trong Tổ Sư Từ Đường, không đáp lời. Điền Bất Dịch lạnh nhạt nói: "Có người bên trong không, có phải chuông môn sư huynh không?"

Lâm Kinh Vũ gật gật đầu: "Đúng, chuông môn sư bá đang trong đại diện... người lệnh cho con trông giữ ở bên ngoài, không có lệnh truyền của người, trên Thông Thiên Phong không có đệ tử nào được phép tiến vào."

Điền Bất Dịch hừ mũi, lạnh lùng hỏi: "Ta nhớ người là môn hạ đệ tử Long Thủ Phong kia mà, sao chạy đến đây giữ cửa cho Đạo Huyền sư huynh vậy?"

Lâm Kinh Vũ nhợt mặt, khe khẽ cúi đầu không đáp.

Điền Bất Dịch không lý đến y nữa, nhấc chân cất bước lên bậc đá. Bên cạnh Lâm Kinh Vũ cứng người, bước lên một bước: "Điền sư thúc, người định làm gì đây?"

Điền Bất Dịch lạnh lùng: "Ta đến đây, tự nhiên phải vào, ta muốn kiểm chứng môn sư huynh nói chút chuyện."

Lâm Kinh Vũ cau mày: "Điền sư thúc, chứng môn sư bá đã nói rồi, không muốn gặp ai cả, không có sự cho phép của người, tất cả môn hạ Thông Thiên Phong..."

"Ta không phải là môn hạ đệ tử Thông Thiên Phong!" Điền Bất Dịch lạnh lẽo ngắt lời.

Lâm Kinh Vũ tắc họng, nhất thời bị Điền Bất Dịch ép cho cứng lưỡi.

Điền Bất Dịch cũng không nhiều lời, đi lên bậc đá, hướng về phía Tổ Sư Từ Đường. Lâm Kinh Vũ khẽ nhích động, tựa hồ định ngăn cản, nhưng liền dõ ý dừng lại, nhìn theo thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch, mắt lấp lóe sáng.

Bước lên, vượt qua ngạch cửa, một làn hương thơm nhẹ thoảng tới, bóng tối âm u rộng lớn từ sâu trong điện lạng lẽ ủa ra, chặn chút ánh sáng ban nầy còn tồn tại ở bên ngoài Tổ Sư Từ Đường.

Điền Bất Dịch đứng nguyên một lúc rồi mới chầm chậm tiến vào sâu trong. Theo tiếng bước chân nhắc lên đặt xuống, thần tình trên khuôn mặt lão, tựa như chậm rãi có thay đổi.

Từng cột nhà lớn sơn đỏ, xen kẽ có đến đứng trong đại điện, chống đỡ tòa từ đường hùng vĩ, những tấm trướng màu vàng rủ xuống từ vòm trần cong cong, lạng lẽ treo rủ bên cạnh những chiếc cột, trong đó rất nhiều nhìn đã có chút rách cũ, trông thấy, phảng phất chính là một nổi bể dâu, lộ ra giữa những lớp màu vàng đang cũ dần đi ấy.

Thời gian những năm tháng đã qua, dường như ngưng tụ lại ở đây.

Trong từ đường rất lạng lẽ, không nghe thấy một âm thanh nào, chỉ có tiếng bước chân lão nhắc lên đặt xuống, vang vọng trong bóng mờ mờ tĩnh lặng xung quanh. Sau bàn thờ khổng lồ ở đằng xa, những đốm hương nến được thắp lên, lạng lẽ cháy, như những con mắt thần bí mà quái dị, chăm chú nhìn cái bóng đang đi xuyên qua bóng tối trong từ đường.

Rẽ qua cây cột lớn nhất trên điện, bước qua tấm màn vàng rủ thấp, Điền Bất Dịch cuối cùng cũng dừng lại.

Trước mặt là một khoảng trống, trên mặt đất đặt ba hàng bồ đoàn, mỗi hàng bảy chiếc, trên tấm bồ đoàn ở chính giữa hàng thứ nhất, có một bóng người quen thuộc đang ngồi ngay ngắn, bất động. Mà trước tấm bồ đoàn, đặt một bàn thờ rất to, sắp đầy hoa quả đồ lễ, lư hương ở chính giữa, bên trong là rất kỳ quá, chỉ cắm ba cây hương nhỏ, lờn vờn khói nhẹ, chầm chậm bay lên.

Thấu qua bàn thờ hương khói lượn lơ, trong bóng tối đằng sau bàn thờ, lơ mờ có thể trông thấy vô số linh bài linh vị, mỗi cái trên mặt tựa hồ đều có nét chữ, sắp ngay ngắn trên linh vị trong bóng âm u.

Nét mặt Điền Bất Dịch, từ từ trở nên nặng nề pha lẫn vẻ cung kính, đứng trước linh vị của các đời tổ sư Thanh Vân Môn, ánh mắt lão trước hết là dừng ở cái lưng đã rất quen thuộc kia giây lát, sau đó chậm chậm tiến lên.

Thân hình Đạo Huyền chân nhân, hơi nhúc nhích, nhưng không ngoái đầu lại.

Điền Bất Dịch chậm chạp đi đến trước bàn thờ, nhìn những linh vị bị phủ ngập trong bóng tối, hít thở thật sâu, sau đó từ trong túi hương bên cạnh lư hương, rút ra ba cây hương nhỏ, cẩn thận châm vào ngọn nến đặt bên cạnh, lùi lại một bước, đứng cách bàn thờ ba thước, cung cung kính kính cầm hương vái ba vái.

Tám bồ đoàn chỗ Đạo Huyền chân nhân ngồi, cách bàn thờ chưa quá sáu thước, nhưng những ánh sáng nhẹ trước mặt, tựa hồ không chiếu được đến tận chỗ ông ta. Trong bóng tối âm u, ông từ từ ngẩng đầu, bóng Điền Bất Dịch, đang quay lưng đứng trước mặt ông ta.

Sâu trong bóng tối, đột nhiên, như lửa địa ngục cháy âm ỉ, đột nhiên bùng lên, hai đạo tinh quang chớp mắt lóe sáng. Cũng tựa hồ cùng một lúc, như một tiếng quỷ gào vô hình lướt qua đại điện, tất cả hương nến nhang đèn, chỉ ngoài ba cây hương nhỏ đang cầm trong tay Điền Bất Dịch, toàn bộ sáng rực lên.

Điền Bất Dịch lúc này tham bái đã xong, bước lên trước định cắm hương vào lư, nhưng thân hình đột nhiên dừng lại, đến bàn tay cầm hương, cũng dừng lại lưng chừng.

Trong đại điện, nháy mắt đã chìm vào một không khí tịch mịch, hai bóng người, một ngồi một đứng, đều phẳng phất cứng cả lại, không nhúc nhích. Tám màn trướng màu vàng ở xa, không hiểu sao, tựa như trên đại điện có cơn gió lửa qua, khe khẽ lay động mấy lần, rồi từ từ dừng lại.

Bên ngoài Tổ Sư Từ Đường, Lâm Kinh Vũ đang nhăn trán trầm tư suy nghĩ, nhưng đột nhiên như có như không cảm thấy, vụt ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía sâu tít trong từ đường lạng lẽ mà u tối, gương mặt thoáng vẻ kinh ngạc.

Trong lúc ngơ ngẩn, ngôi từ đường đã lạng lẽ ngủ triền miên lại như một con quái thú vừa tỉnh giấc, lạnh lùng mở bừng mắt.

Cũng không biết lâu hay chóng, ánh lửa ma trời thần bí trong đôi mắt Đạo Huyền chân nhân đột nhiên tắt đi, đến đột ngột, đi càng nhanh hơn. Cùng với đôi con người

nguy dị đó khép lại, đại diện vốn nghiêm sát tức thời cũng khoan hòa trở lại, lửa nển xung quanh, cũng từ từ dịu xuống, khôi phục lại ánh sáng mờ mờ ban đầu.

Hương nhỏ trong tay Điền Bất Dịch, vẫn cháy đều đều, ba đốm sáng bé xíu, như có như không trong bóng đêm. Chỉ có điều khi nó nhấp nháy, tàn hương trắng xám lại lặng lẽ rơi xuống, trên tay Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch lặng thinh, thờ ơ nhìn tàn hương rơi trên lưng bàn tay, đứng sững một lúc, rồi rung khẽ, rũ những tàn hương đó đi, rồi tiến lên một bước, cung kính cắm ba cây hương thanh thanh vào trong lư.

Sáu cây hương, cùng lúc được thắp trong lư, khói nhẹ lan tỏa, lững lờ bay lên.

Điền Bất Dịch nín thinh, lại hướng về hàng linh vị vái ba vái, sau đó từ từ xoay mình, đối diện với bóng người ngồi trên tấm bồ đoàn kia.

"Đạo Huyền sư huynh", lão nhìn người đó chăm chú, trong mắt không hiểu sao, vừa kinh ngạc, vừa bi phẫn, lại ẩn ước có chút thống khổ, chậm chậm thốt: "Chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Phần lớn gương mặt của Đạo Huyền chân nhân chìm trong bóng tối mờ, nhìn không thật rõ, đối với tiếng nói của Điền Bất Dịch, ông tựa hồ nghe mà không thấy, chẳng phản ứng gì hết, vẫn cứ ngồi yên lặng.

Điền Bất Dịch đứng nhìn ông ta giây lát, cũng không nói gì nữa, chỉ có điều nét mặt, càng lúc càng nặng nề. Miệng lão mấp máy, vùng bước lên, đến bên Đạo Huyền chân nhân, ở một tấm bồ đoàn cách chỗ ông ta chưa đầy ba thước, cũng ngồi xuống.

Trong đại điện, không khí lặng lẽ.

oOo

Nam Cương. Thập Vạn Đại Sơn, đỉnh núi cháy sém.

Trên đường tiếng quỷ gào lâm lâm càng lúc càng dày, không biết cơn gió tà từ đâu lửa tới cũng 'u u' lên mấy tiếng, thổi tạt vào người như dao cắt, nếu không phải là Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đều đạo hạnh cao thâm, chỉ riêng tiếng sói tru quỷ khóc và âm phong lồng lộng, cũng đủ để khiến người ta phát điên rồi.

Chỉ có điều luồng khí âm sâm xung quanh càng lúc càng dày, hai người bọn họ càng lúc càng lúc càng cảnh giác, nhưng mãi cho đến khi họ đến dưới sơn cốc, đã đến nơi mà xa xa có thể nhìn thấy cái cửa vào âm u đen kịt của Trấn Ma Cổ Động, vẫn

không hề có bất kỳ một nguy hiểm hay mai phục nào. Khắp ngọn núi không khác gì nơi quỷ vực, lại yên tĩnh đến khó hiểu, đừng nói không thấy Thú Yêu hung mãnh, mà những độc trùng mãnh thú từ khi thâm nhập vào Thập Vạn Đại Sơn nơi nào cũng thấy, cũng hoàn toàn không có tầm tích.

Nơi âm sâm này, lại phẳng phát như nơi sơn cùng thủy tận của Thập Vạn Đại Sơn, nơi an toàn nhất...

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đứng trên một ngọn đồi nhỏ, phóng mắt ra xa nhìn về phía hang động thâm u lâu đời, lơ mơ có thể trông thấy, bức tượng đá đứng sừng sững ở cửa hang động đó.

Hai người đều khẽ cau mày, đến lúc này, ở đây, sự yên tĩnh ngoài tưởng tượng, lại khiến họ lo lắng hơn.

Kim Bình Nhi trở xuống cửa hang: "Kia là Trấn Ma Cổ Động, hồi trước khi tôi đến đây truy tầm người áo đen, đã chính mắt trông thấy Thú Thần phục sinh đi ra khỏi cửa động đó."

Quỷ Lệ gật đầu, sau đó lại nhìn xung quanh cái hang, chỉ thấy ngoài cửa hang hắc ám sâu không nhìn rõ, bốn bề xung quanh đều là vách núi cheo leo dựng đứng, đá lạ hiểm trở, mà phía trên hang động chừng mười mấy trượng, dựa sát vào vách đá có một tầng mây đen dày, chậm chậm di chuyển ở lưng chừng trời, như một đám nước. Trông màu đen đặc đó, không hỏi cũng biết, nhất định là vật kịch độc. Liếc mắt nhìn, người bình thường quyết nhiên không có chỗ nào đi được, đúng là nơi tử địa.

Cụp mắt xuống, Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát: "Chúng ta vào chứ?"

Kim Bình Nhi hiển nhiên có vẻ do dự, nín lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn gật đầu: "Ừ, thôi đã đến đây rồi, lại làm sao mà co lại không lên được nữa, chúng ta đi đi."

Quỷ Lệ liếc nhìn nàng, chỉ thấy thần tình trên mặt nàng có vẻ khác lạ, sắc mặt có vẻ nhợt đi, hiển nhiên có vài phần e ngại cái hang động thần bí này. Kỳ thực lại không chỉ có nàng, đến con khỉ Tiểu Hôi trên vai Quỷ Lệ, lúc này tựa hồ cũng đổi tính, tỏ ra đặc biệt yên lặng.

Dường như cảm nhận được điều gì, Kim Bình Nhi đảo mắt nhìn sang Quỷ Lệ, đột nhiên mỉm cười, để lộ hàng răng sáng đẹp, tủm tỉm: "Ta không sao rồi, đi nào."

Quỷ Lệ gật gù, đi trước. Kim Bình Nhi tiếp theo sau lưng hắn, chậm chậm tiến về phía Trấn Ma Cổ Động.

Tiếng bước chân giẫm trên nền đá cứng cháy đen mau chóng chìm lấp đi trong tiếng âm phong gào rú không ngớt, càng lại gần cửa vào cổ động, làn gió tà rét căm căm càng thêm dữ dội, luồng hàn khí âm u đầy rẫy trong gió càng thêm buốt giá.

Lúc này hai người đều đã phát hiện ra, gió tà căm căm tràn ngập núi chính là từ trong cổ động lùa ra.

Cổ động mỗi lúc một gần, ánh sáng xung quanh cũng như từ từ tối đi, càng lúc càng nhiều ánh sáng đều bị đám mây đen bên trên Trấn Ma Cổ Động che bớt đi, tựa hồ một nơi như thế này, không cho phép lọt vào bất cứ một tia sáng nào vậy cả.

Cửa động âm u thăm thẳm sừng sững, bức tượng đá đôi mặt với nơi sâu âm u, cũng cuối cùng từ từ rõ ràng xuất hiện trước mắt hai người.

Đoạn đường này, hoàn toàn không thể coi là dài, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, lại như là đi rất lâu, khi họ rốt cục cũng dừng lại trước Trấn Ma Cổ Động, trên trời, đã hoàn toàn ảm đạm, ánh mặt trời không lâu trước đây vẫn còn ầm ập rơi trên mình họ, đã hoàn toàn tắt ngúm trên đám mây kia.

Quý Lệ chậm rãi rẽ vào cửa động, đứng trước bức tượng đá người phụ nữ.

Ánh sáng hôn ám, chiếu trên mình nàng...

Gió sương hàng ngàn hàng vạn năm, đã biến những đường nét trơn bóng mỹ lệ và uyển chuyển ban đầu dần dần điêu khắc thành thô nhám, thời gian thương hải tang điền biến ảo, đã có bao nhiêu con mắt, đã chăm chú mà lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan nàng.

Thời gian như nước sông dài ào ào vỗ về phía trước, chưa từng dừng lại một chút nào, những cảm động ban đầu, những ký ức ban đầu, và từng sợi ghi sâu trong tim, thì ra, cuối cùng cũng đều bị người quên lãng.

Chỉ còn lại một tia nửa điểm tồn tại trong truyền thuyết, sau thời gian lâu, bị hậu nhân lơ đãng nhắc đến.

Sắc đẹp xưa kia của nàng, vẻ long lẫy xưa kia của nàng, trước ánh mặt trời, đã tan như mây khói.

Gió lạnh buốt, luồn qua vạt áo lọt vào mình, con mắt chăm chú suốt ngàn năm vạn năm, hoặc, đã cuối cùng không sánh được sự hối hận trong tâm!

Bàn tay mềm mại, khe khẽ đặt trên vai, tiếng kêu chi chi của con khỉ Tiểu Hôi vang lên bên tai, thân hình Quý Lệ hơi rung lên, thụt lùi về sau, rồi lập tức kinh tỉnh, tự mình lại trong lúc vô thức, chăm chú nhìn bức tượng người phụ nữ trẻ trung đó, lại mê man đi.

Nghĩ đến đây, lưng Quỷ Lệ nhói lên như bị kim châm, lòng hơi sợ hãi. Với đạo hạnh tu hành hiện thời, sự kiên cường trong tâm chí của hắn, đối diện với bức tượng Vu Nữ Linh Lung này, lại còn bất giác mê loạn, dị lực thẩm thấu trong bức tượng này, quả lực là khủng khiếp.

Quỷ Lệ định thần, lập tức xoay đầu nhìn về phía Kim Bình Nhi, vừa rồi nếu không phải là Kim Bình Nhi đứng bên nhắc nhở hắn, thật không biết đối diện với bức tượng đá này, mình còn mê loạn bao lâu nữa, nhưng Kim Bình Nhi sao lại đề phòng với được với bức tượng đá bí ẩn này nhỉ, nếu không phải là người con gái này còn ẩn tàng một thực lực vượt ra ngoài dự liệu của mình?

Quỷ Lệ ngoảnh đầu nhìn, lại bất giác sững người, chỉ thấy Kim Bình Nhi tuy đứng bên mình, đồng thời thò tay vỗ trên vai hắn, nhưng cả thân hình, hoàn toàn tương phản với hướng đứng của Quỷ Lệ, mặt quay vào cửa hang Trấn Ma Cổ Động, lưng quay lại tượng đá, căn bản không nhìn vào mặt tượng đá.

Quỷ Lệ chau mày hỏi: "Người làm gì thế?"

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Bức tượng này ghê gớm lắm, tôi chưa nói qua với huynh sao?"

Quỷ Lệ chau mày, hừ một tiếng, hít thở thật sâu. Lúc này Tiểu Hôi vẫn phục trên vai hắn từ đầu tới giờ cũng tỏ ra sốt ruột, đuôi lẳng lên, đột nhiên nhảy khỏi vai Quỷ Lệ, nhảy lên bức tượng, sau khi bám treo loay hoay một hồi, cuối cùng nó cũng ngồi được lên đầu bức tượng.

Quỷ Lệ biến sắc mặt, trầm giọng quát: "Tiểu Hôi, lại đây."

Con khỉ nhìn Quỷ Lệ, giơ tay gãi đầu, kêu chi chi mấy tiếng, nhưng cuối cùng vẫn từ tượng đá nhảy về vai Quỷ Lệ. Kim Bình Nhi đứng bên cười: "Huynh dọa con khỉ làm gì, nó chẳng qua là nghịch..."

Lời chưa nói dứt, Kim Bình Nhi đã lộ vẻ ngạc nhiên, mắt trông thấy Quỷ Lệ nghiêm trang, chỉnh đốn lại y phục, lấy vẻ cung kính hướng về pho tượng đá hành lễ.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên: "Huynh làm thế này là sao?"

Quỷ Lệ nét mặt trầm lặng, không đáp lời nàng, chỉ nhìn pho tượng thật sâu, cung tay, sau đó xoay mình, lạnh lẽo: "Không sao, chúng ta vào."

Cổ động thâm u, âm phong lồng lộng, đang ở ngay trước mặt họ.

Kim Bình Nhi theo sau lưng Quỷ Lệ, nhìn con khỉ Tiểu Hôi đang tỏ vẻ chán nản, sau đó ánh mắt rơi trên mình Quỷ Lệ: "Huynh vừa rồi vì sao lại hành lễ với pho tượng?"

Bước chân Quỷ Lệ ngưng lại, rồi tiếp tục đi về phía trước, nhặt nhẻo nói: "Phong phạm của tiền nhân, dù sớm đã tan thành mây khói, nhưng trong tim mọi người, luôn có chỗ xứng đáng để tôn kính."

Kim Bình Nhi nhăn mặt, hiển nhiên không hiểu tí gì những lời như đánh đố mà Quỷ Lệ nói, đang định hỏi kỹ, Quỷ Lệ đã đi đến gần bên cửa hang rồi. Kim Bình Nhi vội vàng theo sau, cau mày: "Ồ, tôi đang định nói chuyện với huynh, sao lại đi nhanh làm vậy? Tôi còn chưa nói cho huynh biết, lần trước khi tôi đến đây ở đây có một hung linh, tuy sau này chắc là bị Thú Thần diệt rồi, nhưng cửa động này chắc còn..."

Nói đến đây, thanh âm của Kim Bình Nhi chợt nhỏ riu, hầu như cùng lúc, bước chân Quỷ Lệ cũng ngưng bật.

Hai người đứng ở nơi cách cửa hang độ mấy bước, nhìn thấy trong hang động âm sâm tăm tối, một luồng khí lạnh màu trắng từ từ trỗi lên, trong tiếng rú rít bạo tàn của cơn gió tà, lại không hề có vẻ tan đi.

Trông thấy luồng khí trắng tụ lại mỗi lúc một dày, thể tích mỗi lúc một lớn, cuối cùng ngưng lại thành hình, ẩn ước trong làn khí trắng hiện ra một thân hình cao lớn, tiếng rống trầm trầm, hú rít từng hồi, đan hòa vào với tiếng gió gào thét, càng tăng thêm uy thế, như mãnh quỷ thiên thần.

Kim Bình Nhi nhìn luồng khí trắng, thở dài, lắc đầu: "Tốt rồi, giờ thì huynh nhìn thấy rồi, ở đây có một hung linh tính khí vừa khó chịu vừa lợi hại!"

- o O o -